

THUNG LŨNG KHÔNG TÊN

Tiểu thuyết

(Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé, 1989)

(Kỳ 12)

Chương 5: KHE RỪA VÀNG

1

So với thung lũng Khi, số người đào đãi vàng ở khe Rùa Vàng ít hơn. Tất cả chỉ chừng độ dăm chục người. Những kẻ vào đây buôn bán cũng không nhiều và không dựng lều lán. Họ khoác những ba lô hàng và len lỏi qua các hố đào. Mọi sự mua bán, đổi chác, kể cả ăn nhậu đều được tiến hành ngay bên miệng hầm.

Ở ngay đầu khe, nhóm của Sơn gặp lại nhóm sáu người đã cùng đi với họ ở thị xã. Ông già cao lớn mặc bộ bà ba đen đang đứng kéo đất từ dưới hố lên. Nhận ra người quen, ông gật đầu hỏi bằng giọng của một người đã biết rõ kết cục:

-Sao? Hồng chịu nổi hả?

Sơn gật đầu:

-Tụi nó ép quá trời, bác à.

-Biết ngay mà! - Ông già nói chậm rãi - Các chú chưa có nhiều kinh nghiệm, thế nào cũng mắc với tụi nó.

-Tình hình ở đây ra sao bác? - Sơn hỏi.

Ông già kéo mạnh chiếc ba lô đã đầy ứ đất từ dưới hố lên. Vừa tháo dây buộc miệng quai ba lô, ông vừa nói:

-Cái chính là đừng có gây sự. Mình đi kiếm ăn chứ có phải lên võ đài đấu! Tôi chỉ có thể khuyên các chú được như vậy thôi...

Cong người dưới ba lô đất nặng trĩu, ông già đi xuống suối. Ba người im lặng nhìn theo. Đồ xong ba lô đất cho người đang đãi dưới lòng suối, ông quay trở lại. Sơn hỏi tiếp:

-Còn tụi đầu nậu ở đây?

Ông già gật đầu về phía một cái lều ở ngay cạnh dòng suối ở cách đó một quãng:

-Ở đây chỉ có một thâu. Cô ta tên Thúy. Nếu các chủ muốn làm cho cô thì cứ lại đó. Làm riêng cũng được. Nhưng nếu vậy phải tránh ra xa hơn, ra ngoài khu đất mà cô ta đã đăng cai...

-Đầu nậu đàn bà? - Phi ngạc nhiên hỏi ông già.

Ông già nhìn Phi một lúc rồi mới trả lời:

-Tôi khuyên các chú là đừng có đại gì mà kiếm chuyện với người ta, dù là đàn bà! Bữa trước cũng đã có mấy người tính gây chuyện với cô Thúy đó, nhưng rồi lãnh đủ mà chạy!...

Khải nhếch mép:

-Hừ, chắc là tụi trẻ ranh?

-Chú có nhớ bốn thằng đã rút dao ra với chú bữa nọ ở quán lão Tư “cà nhắc” không? Tụi đó đó! - Ông già nói và cười khẩy.

Sơn lừ mắt nhìn Khải rồi quay sang phía ông già.

-Ở đây có chỗ bán đồ làm không bác?

Ông già nhìn lướt qua cả nhóm và khi đã hiểu ra, ông lắc đầu:

-Không có. Nhưng tôi biết có mấy người đang muốn về. Các chú cần, tôi chỉ cho. Nói với họ nhượng lại cho dụng cụ mà làm.

Cả bọn tươi hân lên. Sơn nắm tay ông già:

-Cảm ơn bác!

2

Ba người đang đứng quanh một miệng hố mới mở, màu đất đỏ tươi rói. Họ dùng xẻng khoét sâu dần xuống, hất đất lên xung quanh. Cái hố đã sâu xuống khoảng hơn một thước, ngang thắt lưng Sơn. Ngay bên cạnh đó là một tấm vải nhựa rách bươm căng trên bốn cây cọc cỡ bắp tay cắm xiêu vẹo trên nền đất.

Từ dưới hố, Sơn liên tục tung lên những xẻng đất. Cuối cùng, anh dừng lại, đưa tay gạt mồ hôi và bám vào thành hố, trèo lên. Đến lượt Khải nhảy xuống hố. Một lúc sau, Khải lại nặng nề trèo lên để cho Phi xuống thay... Cái hố đã sâu tới ngang đầu người. Phi bám lấy cái thang làm tạm bợ bằng một thân cây Sơn đặt xuống để leo lên trên. Hắn ngồi phịch xuống bên cạnh miệng hố và vừa thở hồng hộc, vừa nói:

-Nghỉ chút đã. Có lẽ lấy đất được rồi đó.

Chính giữa lúc đó, bụi cây ngay bên cạnh lều khẽ lay động. Có tiếng người đặng hắng khe khẽ. Cả ba người quay lại. Từ sau bụi cây, một cô gái đeo trên vai một ba lô hàng nặng rề lá đi tới. Thị tươi tắn tiến đến trước mặt cả bọn. Đó là Tuyết, cô bán hàng mà cả bọn đã từng gặp ngay khi vừa đến thung lũng Khi. Nhìn thấy cô ta, Phi và Khải đồng thanh kêu lên:

-Mộng Tuyết! Chèng đéc ời! Mới vô hả?

Tuyết cười tí mắt:

-Chào mấy anh. Ai dè lại được gặp người quen ở đây!

Khải bước sấn lại. Hắn đưa tay chọc chọc vào cái ba lô căng phồng sau lưng Tuyết, cười hềnh hếch:

-Vắt và quá ta!

Tuyết ồng ẹo:

-Phục vụ thì phải vậy chứ! Mấy anh tới đâu, tụi em tới đó liền hà!

Phi cũng cười cợt nói xen vào:

-Ừa, đúng vậy. Nhưng bữa hôm, em chém tụi anh mắc quá trời!

Tuyết thản nhiên:

-Thì có tính cả “phần trăm đất đỏ” mà, mấy anh!

Nói xong, thị hạ ba lô xuống đất và hỏi:

-Nào, mấy anh dùng chi? Có đế loại “xịn” đây...

Sơn từ nãy vẫn im lặng, bây giờ mới hỏi bằng giọng nghiêm túc:

-Tụi anh mới bắt đầu, chưa có tiền. Em có cho chịu không?

-Trời ơi! - Tuyệt la lên về ngạc nhiên giả tạo - Ở vùng vàng mà kêu thiếu tiền! Nói nghe hồng có lọt cái lỗ nhĩ!

Son vẫn thành thật:

-Thiệt mà! Tụi anh vừa mới vô. Đó, em nhìn coi. Mới mở được cái hố, chưa kịp lấy đất mà.

Tuyệt đứng lên cùng với cái ba lô của thị:

-Vậy thì kiếm tiền nhanh nhanh lên. Lát nữa, tui sẽ trở lại...

Vừa nói, Tuyệt vừa xốc lại cái ba lô rồi quay ngoắt người, đi khuất vào sau một bụi cây gần đó. Phi và Khải chép miệng nhìn theo. Khải hần học:

-Mẹ cha nó. Cái miệng cứ ngọt xớt!

Phi cũng bình luận thêm:

-Mày mà có tiền, nó còn ngọt hơn nhiều!

Son giục cả bọn:

-Thôi, làm đi mấy cha. Không tìm được gì thì nhịn đói đó!

Đó là một sự thật. Phi và Khải thở dài ngán ngẩm rồi uể oải đứng lên. Son cắt đặt công việc:

-Hai người đào đi. Để tôi đi.

Phi và Khải không nói thêm câu nào. Chúng theo nhau nhảy xuống cái miệng hố vừa mới mở, khoét ngang ra để bắt đầu một đường hầm...

3

Trong cái lều nhỏ ở bờ suối, Thúy đang ngồi uống bia một mình. Đó là một người đàn bà rất khó đoán tuổi với nước da trắng, dáng người cân đối như một vũ nữ. Đặc biệt, thị có một khuôn mặt với những nét sắc sảo. Tuy đang sống trong rừng nhưng Thúy vẫn ăn mặc khá chải chuốt và những móng tay vẫn được tô đỏ một cách cẩn thận. Qua thái độ đường hoàng của thị, có thể thấy rằng Thúy là một con người rất tự tin và không có nguy hiểm nào ở đây có thể đe dọa được thị.

Dốc cạn lon bia, Thúy quẳng cái lon rỗng xuống đất rồi rút một điều thuốc lá, châm lửa. Sau khi đã đảo mắt một vòng xung quanh, thì quay vào trong lều và tiến lại góc nơi có một hòn đá lớn nửa chìm nửa nổi trên nền đất. Sau khi nhấc hòn đá lên, Thúy lục ba lô lấy ra một ống tre to cỡ bắp chân, ấn xuống cái lỗ có sẵn bên dưới rồi lại đặt hòn đá lên như cũ.

Có tiếng chân bước bên ngoài. Thúy vội vã quay ra. Một thanh niên trạc 30 tuổi, tóc dài, dáng gầy gầy nom giống nghệ sĩ bước vào. Thúy đưa cho gã một lon bia và hỏi giọng thân mật:

-Có chuyện gì không?

Vừa mở nắp bia, gã đáp:

-Bình thường thôi. Chỉ có thêm ba thằng ngoài thung lũng Khi mới vô.

-Tụi nó đang ở đâu? - Thúy hỏi.

-Ở gần cây Pơ-lang. - Gã trai trả lời và ngửa cổ dốc bia vào họng rồi “khà” lên một tiếng khoái trá.

Thúy hơi nheo mắt và nói khẽ nhưng rành rọt:

-Kệ tụi nó. Nhưng không cho lấn vào địa phận của mình, nghen!

Gã kia gật đầu và nói thêm:

-Ba thằng này tướng tá trông dữ cả. Có thể mượn để vô hang Gấu được.

-Vậy hả? - Thúy gật đầu - Để gặp tụi nó coi thử đã...

4

Ở dưới suối, Sơn đang lúi húi đãi vàng bên cạnh ông già mà anh đã quen. Xung quanh họ, hàng chục những người khác cũng đang cật lực làm việc.

Được một lúc, Sơn cởi phăng áo sơ mi buộc vắt lên vai. Anh nói với ông già:

-Nóng quá trời!

Ông già lặng lẽ gật đầu. Họ tiếp tục mài miết làm việc. Bất chợt, một người có dáng thấp đậm, lực lưỡng đang đãi bên cạnh Sơn bỗng bỏ cái máng

gỗ, đứng lên rồi loạng choạng đi lên bờ. Ở đó, hấn vợ lấy một tấm chăn mỏng bần thiu choàng lên người trong khi miệng xuýt xoa. Nhìn theo hấn, ông già chép miệng:

-Trúng sốt rét rồi. Khỏe như thằng chả mà cũng đổ.

-Ở đây dễ bị sốt rét lắm sao bác? - Sơn hỏi.

Ông già lắc đầu ngán ngẩm:

-Ngày nào cũng có vài người bị như vậy. Có lẽ do nước độc. Mà muỗi thì nhiều quá trời, không cách chi tránh được.

Họ lại lặng lẽ cúi xuống dòng nước ngầu đục. Một lát sau, khi Sơn cảm máng và xách xô đi lên bờ, bỗng từ trong những bụi cây vang lên tiếng gọi thất thanh. Ngay sau đó, một thanh niên trẻ cùng nhóm với ông già chạy tới với vẻ mặt hoảng loạn:

-Bác Bảy. Chết rồi!...

-Chuyện chi vậy Quang? Bình tĩnh! - Ông Bảy đứng sững giữa dòng suối, hỏi bằng giọng như quát lên.

Quang đã đến bên bờ suối với khuôn mặt méo xệch. Anh ta khóc nức lên như trẻ con:

-Sập hầm!... Anh Bình cháu!...

-Còn những người khác thì sao? - Ông Bảy nói và vội vã lên bờ.

-Bị vùi dưới đó hết! - Quang vẫn nức nở - Tất cả bốn người!...

Ông Bảy vút máng ở bờ suối và cùng với Quang chạy khuất vào những bụi cây. Sơn cũng vội vã bước lên, chạy theo họ. Những người khác sau phút chần động do cái tin khủng khiếp lại cúi xuống với công việc của mình bằng vẻ thản nhiên nhất mà họ có thể có. Thậm chí, một gã trung niên có hàm râu quai nón rậm rạp còn bình phẩm một câu tàn nhẫn:

-Vây là bớt đi được bốn mạng!...

Hầm của nhóm ông Bảy ở gần hầm của nhóm Sơn đang mở, gần chỗ cây gạo cổ thụ với những bông hoa đỏ rơi đầy quanh gốc. Khi Sơn đi đến nơi, anh thấy ông Bảy và Quang đang đứng thẩn thờ bên cái miệng hầm nham

nhỏ. Bên cạnh họ là Khải và Phi. Thấy Sơn đi tới, Phi khẽ lắc đầu với vẻ mặt đăm chiêu. Cách đó mấy bước chân, Quang đang phủ phục bên miêng hầm, nước nở khóc.

Nhìn khuôn mặt tuyệt vọng của Quang và ông Bảy, Sơn hỏi:

-Sao không đào xuống để cứu họ?

Ông Bảy lắc đầu, nước mắt ròn ròn:

-Không đủ sức, chú ơi! Hầm này xuống sâu sáu thước, có ba ngách ăn ngang. Biết họ ở đâu mà tìm!

Sơn vớ lấy xẻng, nói giọng kiên quyết:

-Có thể là họ ở gần đâu đây thôi. Chúng ta có năm người. Ngồi nhìn họ chết sao?

Ánh mắt của Sơn nhìn lướt qua khuôn mặt tuyệt vọng của ông Bảy và Quang, sau đó chuyển sang khuôn mặt của Phi và Khải. Bất gặp ánh mắt ấy, cả hai đưa lạng lẽ nhìn lảng đi nơi khác. Phi quay người đi, đút hai tay vào túi quần. Hắn nói cộc lốc:

-Bây giờ thì chỉ có Trời cứu!...

Nói xong, hắn thản nhiên bước về phía hố đào của mình. Khải cũng đi theo hắn. Còn lại Sơn với ánh mắt sững sờ và chiếc xẻng trên tay. Ông Bảy nhìn anh, lắc đầu:

- Chú tốt quá! Nhưng hết cách rồi. Chuyện xảy ra tới hơn nửa giờ sau thằng Quang đây mới biết mà...

Chiếc xẻng trên tay Sơn rơi xuống đất. Vẫn buông thõng hai tay như thế. Sơn cúi đầu đi ra suối. Sau lưng anh, ông Bảy và Quang vẫn ngồi bên cái miệng hố nham nhở giống như những vật hy sinh đang ở bên miêng của một con vật khủng khiếp với cái miệng há hốc đỏ màu máu.

Sơn trở lại bên bờ suối. Anh đái nốt mẻ cuối cùng rồi quay lên bờ, đồ xuống một tấm vải nhựa nhỏ, cắm cúi nhặt nhạnh. Được một ít vụn vàng, anh tỉ mẩn nhặt nhạnh, bỏ vào trong cái lọ thủy tinh nhỏ. Sau đó, anh thu dụng cụ, trở lại lều. Phi và Khải đang ngồi trong lều hút thuốc. Thấy Sơn,

Phi đứng bật dậy, nhìn anh bằng ánh mắt hồi hộp. Sơn lẳng lẳng trao cho hắn cái lọ. Phi nâng lên ngang tầm mắt, nhìn lớp vàng vụn bên trong và cười ngoác cả hai hàm răng ám khói thuốc:

-Vậy là có rồi! Bước đầu thế đã. Trước mắt, khỏi lo chết đói!

Sau đó, hắn quay sang phía Khải:

-Gọi Mộng Tuyết kiểm chi ăn đi mậy!

Khải nhanh nhẹn đứng lên, đi khuất vào trong những bụi cây. Còn lại hai người. Phi nói với Sơn:

-Ban nãy, mầy nôn nóng quá đó. Sập hầm, kệ tụi nó! Việc chi mà mình phải cứu?

Sơn nhìn vào mặt Phi với ánh mắt thờ ơ. Phi tiếp tục bằng giọng đàn anh:

-Vứt mẹ cái nhân đạo của mầy đi! Phải lo cho cái mạng của mình trước. Thằng nào vô phước là do cái số của nó. Trờì cứu!

Đó là cái sự thật đơn giản và tàn nhẫn ở thung lũng vàng này. Sơn im lặng, không trả lời Phi. Anh biết rằng không thể tranh cãi với hắn về điều đó.

(Còn tiếp)

Đức Dũng